

отъ луната, ту пакъ са качеше по тераситѣ на градната и най подиръ като измижъ тъмотата на мъчелигитѣ дървета стигна до многожадемытъ врата, но тежко ѝ! намбри ты заключены. И кой отъ насъ не е виждалъ колко смутена болезненна и оплашена била физиономията на единъ слѣпъ, когато нѣколъ нежданна пречка отбѣ, тъй да рекажъ, пипаньето му? Но съ каквы думы да изразяжъ нестырпимото отчаянїето и роскъсваньето на сърцето, които са изобразижа, въ тѣзи минута, на лицето на злочестата тессалійка? нѣжнѣтъ рѣцѣ на момиченцето пипажа безпрестанно вратата и растреперени ги опытважа отъ сѣждѣ. Зююста! че на що ти послужажа великодушїето, хитринитѣ, невнишигѣ и мъчителныгѣ предзапазванїа, когато безсилна како сѣриа, ты не можеш да убѣгнешъ отъ кучетата и отъ ловцитѣ? твоитѣ ловцы, само нѣ олко стѣжки далечъ отъ тебе, са вкочажа како гледажа отчаянїитѣ ти усилїа. ловцы, които безъ да са божажъ че ще имъ убѣгнешъ, наслаждаважа се отъ сега, съ безчеловѣчно търпѣнїе, съ минутата когато ты щѣше да паднешъ въ рѣцѣтъ имъ; и слѣпотата ти, злочеста, не ти дава да видишъ твоитѣ гонители!

— Мълчи Камїя! нека я оставимъ да са помълчи, и нека видимъ какво ще рече когато види вратата заключены.

— Видѣ! издига си лицето къмъ небето, и нѣщо си говори. Ето хвърля са на земята като увтрена че злото е неоправимо. Не, тако ми Ислїдевка! тя нѣщо друго хитрува, не ще еще да са отчае; азъ са чудяжъ, тако ми Зевса, съ характера ѝ съ твърдостїята ѝ . . . о, видѣ какъ са подигажъ пакъ; врыца са и нова хитрина измысла. Сосїе, съвѣтгубажа ты, не знаешъ вече! сграби я среди да излѣзе изъ градната, сега, тѣзи минута!

— Аа? Бѣжакыне дулава! чакай ты, сега си въ рѣцѣтъ ми! рече Сосїя като преграбчи го, като момиченце.

Вообразете си послѣднїя страхъ и рыданїе на засѣца кога са охапи отъ кучето, или оплашения гласъ на лунатика когато са разбужда внезапно. Тѣй силно извика б зоката щомъ освѣти жалїестата рѣка на своя стража. Толкози мъчителенъ и отчаянъ бѣше викътъ ѝ, щото той бы ечалъ вѣчно въ ушыгѣ на слушателя и тоза викъ изразяваше че са огне отъ рѣцѣтъ ѝ послѣдната бръмка отъ която высяше животътъ на Главка. До тѣзи минута сърцето на злочестата са боряше помжду живота и смъртїята, но сега смъртїята са показа побѣдителница.

— Богове! извика Камїасъ. Този викъ ще раздыгне цѣлыя домъ, аА рбажъ тѣй леко спи! затуда ѝ устата.